

Aanpassen – Column

door Madelon

Soms ben je in gesprek met iemand en beseft je eigenlijk hoe hoog alles zit. Ik moet volgens mensen praten over waar ik mee zit in plaats van alles op te kroppen en het dan in één keer allemaal er uit te gooien met alle tranen van dien. Alleen het probleem is, dat ik soms niet eens weet waar ik nu weer last van heb. Soms ben ik 'gewoon' verdrietig, 'gewoon' boos en weet ik serieus niet wat er aan de hand is. Lastig voor hen, maar ook voor mij!

En eerlijk is eerlijk: er gebeurt een heleboel momenteel. Ik zit midden in een keuringstraject wat me enorm onrustig maakt en tegelijkertijd zit ik midden in een acceptatie proces. Ik moet zagezegd

alles maar accepteren wat ik niet meer kan. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan als je nog zoveel wilt, je een zoontje van bijna 5 hebt met wie je nog van alles wilt doen, een lieve vriend hebt met wie je bijvoorbeeld nog gezellig naar feestjes wil en überhaupt toekomstbeelden op allerlei vlakken aan moet passen. Soms klein, soms groot; het moet allemaal een plekje krijgen naast het plekje dat je chronisch ziek bent.

En soms denk ik ook, laat ik maar niet allemaal delen wat ik voel, want dat is een heleboel! Schuldgevoel, verdriet, boosheid, onzekerheid, angst, jaloezie, trots, dankbaarheid.

En nu hoor ik een aantal van jullie denken: trots en dankbaarheid, dat klopt niet in dit rijtje! Nee, dat kan ik me voorstellen. Maar naast alle negatieve gedachtes kan ik, gelukkig, ook nog wel mooie dingen om me heen zien.

Want naast mijn ongelooflijk lieve kerels, hebben we beiden ook lieve ouders die veel voor ons doen, heb ik een lieve zus die helpt wanneer ze kan en hebben we ook nog eens lieve vrienden die helpen waar ze kunnen. En als er weer zo'n moment komt dat we hulp nodig hebben en de hulp wordt weer geboden, ja dan ben ik enorm trots en dankbaar om de mensen om ons heen.

En daarnaast ook dankbaar in het rijtje omdat ik me maar al te goed beseft dat er nog ergere dingen zijn. Nee, daarbij wil ik mijn duizeligheid niet naar beneden halen, want dat wens ik niemand toe, maar ik kan wel mijn zoontje op zien groeien, op een andere manier kan ik wel leuke dingen met hem doen, kan ik wel genieten van fijne zomeravonden met mijn vriend, koffiedates met een vriendin en onverwachte berichtjes van mijn neefje of nichtje.

Dus tja, verdriet en boosheid om wat niet meer kan en daarnaast dankbaarheid om wat nog wel kan. En daar tussenin allerlei andere gevoelens die met elkaar in gevecht zijn. Hopelijk kunnen jullie een beetje een beeld krijgen en begrijpen wat voor gevecht het is in mijn hoofd.